

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

12. července 2012*

„Zemědělství — Vývozní náhrady — Nesprávný údaj o vývozci uvedený ve vývozním prohlášení — Vnitrostátní právní úprava, která podmiňuje nárok na vývozní náhradu tím, že žadatel je uveden ve vývozním prohlášení jako vývozce — Oprava vývozního prohlášení po propuštění zboží“

Ve spojených věcech C-608/10, C-10/11 a C-23/11,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Finanzgericht Hamburg (Německo) ze dne 9. listopadu 2010, došlými Soudnímu dvoru dne 24. prosince 2010, 10. ledna 2011 a 17. ledna 2011, v řízeních

Südzucker AG (C-608/10),

WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11),

Fleishkontor Moksel GmbH (C-23/11)

proti

Hauptzollamt Hamburg-Jonas,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, M. Safjan, E. Levits, J.-J. Kasel a M. Berger (zpravodajka), soudci,

generální advokát: J. Mazák,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. února 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Südzucker AG a WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH L. Haringsem a K. Steinkem, Rechtsanwälte,
- za Fleischkontor Moksel GmbH S. Schubertem, Rechtsanwalt,
- za Hauptzollamt Hamburg-Jonas T. Petersem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi B. Schimou, B. Burggraafem a G. von Rintelenem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex“) a nařízení Komise (ES) č. 800/1999 ze dne 15. dubna 1999, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 102, s. 11; Zvl. vyd. 03/25, s. 129), ve znění nařízení Komise (ES) č. 90/2001 ze dne 17. ledna 2001 (Úř. věst. L 14, s. 22; Zvl. vyd. 03/31, s. 205, dále jen „nařízení č. 800/1999“).
- 2 Tyto žádosti byly podány v rámci sporů mezi Südzucker AG (dále jen „Südzucker“), WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (dále jen „WEGO“) a Fleischkontor Moxsel GmbH (dále jen „Moxsel“), společnostmi usazenými v Německu, na jedné straně a Hauptzollamt Hamburg-Jonas, na straně druhé, ve věci žádostí o vrácení vývozních náhrad.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 2 odst. 1 písm. i) nařízení č. 800/1999 definuje „vývozce“ ve smyslu tohoto nařízení takto:
„Pro účely tohoto nařízení se:
[...]
i) ‚vývozcem‘ rozumí fyzická nebo právnická osoba, která má nárok na náhradu. Pokud se musí nebo může použít vývozní licence obsahující stanovení náhrady předem, má mít nárok na náhradu držitel licence nebo případně jeho postupník. Vývozce pro celní účely se může lišit od vývozce ve smyslu tohoto nařízení [...]
[...]“
- 4 Článek 5 tohoto nařízení stanoví:
„1. ‚Dnem vývozu‘ se rozumí den, ve kterém celní orgány přijmou vývozní prohlášení, ve kterém se uvádí, že bude požádáno o náhradu.
[...]
4. Doklad použitý při vývozu pro získání nároku na náhradu musí obsahovat všechny údaje nezbytné k výpočtu náhrady [...]
[...]
7. Všechny osoby, které vyvázejí produkty, pro které žádají o poskytnutí náhrady, jsou povinny:
a) podat vývozní prohlášení u příslušného celního úřadu v místě, kde budou produkty naloženy pro přepravu k vývozu;

- b) uvědomit tento celní úřad nejméně 24 hodin před zahájením nakládky a uvést předpokládanou dobu trvání nakládky. [...]

[...]

Příslušný celní úřad musí být schopen provést fyzickou kontrolu a identifikovat zboží pro přepravu k úřadu výstupu z celního území Společenství.

[...]“

- 5 Nařízení Komise (ES) č. 3122/94 ze dne 20. prosince 1994, kterým se stanoví kritéria pro analýzu rizika u zemědělských produktů, pro něž jsou poskytovány náhrady (Úř. věst. L 330, s. 31; Zvl. vyd. 03/17, s. 33), v článku 1 stanoví:

„Cílem analýzy rizika je zaměřit fyzickou kontrolu na zboží, fyzické a právnické osoby a odvětví, které představují největší riziko. Za tím účelem určuje rizika a odhaduje jejich úroveň s cílem vybrat zboží, které má být kontrolováno.

Pokud [...] použijí členské státy analýzu rizika, mohou při výběru vývozních prohlášení týkajících se zboží, které má být fyzicky kontrolováno, vzít zejména v úvahu určitý počet následujících kritérií:

[...]

4. pokud jde o vývozce:

- jeho pověst a důvěryhodnost,
- jeho finanční situaci,
- nového vývozce,
- vývozy nejspíše ekonomicky neodůvodněné,
- dřívější sporné chování, zejména podvodné chování;

[...]“

- 6 Nařízení Komise (ES) č. 1291/2000 ze dne 9. června 2000, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu dovozních a vývozních licencí a osvědčení o stanovení náhrady předem pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 152, s. 1; Zvl. vyd. 03/29, s. 145), ve svém čl. 24 odst. 1 druhém pododstavci stanoví:

„Aniž je dotčen čl. 2 odst. 1 písm. i) nařízení [...] č. 800/1999, musí prohlášení na celnici učinit držitel nebo popřípadě nabyvatel licence nebo osvědčení nebo jejich zástupce ve smyslu čl. 5 odst. 2 nařízení [...] č. 2913/92“

- 7 Článek 4 bod 5 celního kodexu definuje pojem „rozhodnutí“ takto:

„rozhodnutím‘ [se] rozumí správní akt vydaný celním orgánem vztahující se k celním předpisům, kterým se rozhoduje v jednotlivém případě a který má právní účinky vůči jedné nebo více určitým nebo určitelným osobám; [...]“

8 Článek 5 tohoto kodexu stanoví:

„1. Za podmínek stanovených v čl. 64 odst. 2 [...] se může každá osoba nechat v jednání s celními orgány zastoupit pro provádění všech úkonů a formalit stanovených celními předpisy.

2. Toto zastoupení může být

- přímé, kdy zástupce jedná jménem a na účet jiné osoby, nebo,
- nepřímé, kdy zástupce jedná vlastním jménem na účet jiné osoby.

[...]

4. Zástupce musí prohlásit, že jedná na účet zastoupené osoby, blíže vymezit, zda se jedná o zastoupení přímé či nepřímé, a být zmocněn jednat jako zástupce.

Osoba, která neprohlásí, že jedná jménem nebo na účet jiné osoby, nebo prohlásí, že jedná jménem nebo na účet jiné osoby, aniž je zmocněna, se považuje za osobu jednající vlastním jménem a na vlastní účet.

[...]“

9 Článek 6 uvedeného kodexu stanoví:

„1. Jestliže osoba požaduje, aby celní orgány přijaly rozhodnutí v rámci celních předpisů, musí jim poskytnout veškeré skutečnosti a doklady, které celní orgány potřebují k přijetí tohoto rozhodnutí.

2. Rozhodnutí musí být přijato a oznámeno žadateli co nejrychleji.

Byla-li žádost o rozhodnutí podána písemně, [...] [r]ozhodnutí musí být sděleno žadateli písemně.

[...]“

10 Článek 10 téhož kodexu stanoví:

„[Ustanoveními celního kodexu] nejsou dotčeny vnitrostátními [vnitrostátní] předpisy, které stanoví, že rozhodnutí nemají účinky nebo pozbývají své účinky z důvodů, které nesouvisejí s celními předpisy.].“

11 Článek 68 celního kodexu zní takto:

„Za účelem ověření přijatých celních prohlášení mohou celní orgány

- a) kontrolovat celní prohlášení a doklady k němu přiložené. Celní orgány mohou požadovat, aby jim deklarant předložil další doklady potvrzující správnost údajů uvedených v celním prohlášení;
- b) kontrolovat zboží a případně za účelem hloubkové kontroly nebo analýzy odebírat vzorky.“

12 Článek 73 odst. 1 tohoto kodexu stanoví:

„[...], propustí celní orgány zboží ihned poté, co byly údaje uvedené v celním prohlášení ověřeny nebo přijaty bez ověření. [...]“

- 13 Článek 78 uvedeného kodexu, nadepsaný „Kontrola prohlášení po propuštění zboží“, stanoví:

„1. Po propuštění zboží mohou celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat.

[...]

3. Nasvědčují-li výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy opatření nezbytná k nápravě, přičemž vezmou v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.“

Německé právo

- 14 Nařízení o vývozních náhradách (Ausfuhrerstattungsverordnung) ze dne 24. května 1996 (BGBl. 1996 I, s. 766) ve znění prvního pozměňujícího nařízení ze dne 27. července 2000 (BGBl. 2000 I, s. 1233) ve svém § 15, nadepsaném „Žadatel a žádost“, stanoví:

„Žádost o náhradu může podat pouze [...]

1. osoba [...], která je v kolonce 2 vývozního prohlášení uvedena pro účely náhrad nebo
2. osoba, která předložila platební prohlášení [...]

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Věc C-608/10

- 15 Vývozním prohlášením ze dne 31. ledna 2005 deklarovala Südzucker u Hauptzollamt Heilbronn (hlavní celní úřad v Heilbronn), kterému předložila vývozní licenci vystavenou na své jméno, cukr určený k vývozu do Švýcarska. V kolonce 2 tohoto prohlášení byla jako „odesílatel/vývozce“ uvedena společnost August Toepfer & Co. KG (dále jen „Toepfer“). Ve své žádosti o poskytnutí náhrady ze dne 26. dubna 2005 Südzucker uvedla, že v této kolonce byla nedopatřením uvedena jako vývozce společnost Toepfer a že vývozcem zboží byla ve skutečnosti samotná Südzucker, a nikoliv společnost Toepfer.
- 16 Rozhodnutím ze dne 30. května 2005 Hauptzollamt Hamburg-Jonas zamítl žádost Südzucker o poskytnutí vývozní náhrady z toho důvodu, že podle § 15 pozměněného nařízení o vývozních náhradách, které je uvedeno v bodě 14 tohoto rozsudku, může takovou žádost podat pouze osoba uvedená v kolonce 2 vývozního prohlášení.
- 17 Po neúspěšném řízení o odvolání dne 28. srpna 2007 podala Südzucker žalobu k předkládajícímu soudu, ve které se domáhá, aby Hauptzollamt Hamburg-Jonas bylo uloženo, aby jí poskytl vývozní náhradu v souladu s její žádostí ze dne 26. dubna 2005. Hauptzollamt Hamburg-Jonas navrhuje zamítnutí žaloby.
- 18 Za těchto podmínek se Finanzgericht Hamburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Má držitel vývozní licence nárok na vývozní náhradu pouze tehdy, pokud je uveden jako vývozce v kolonce 2 vývozního prohlášení podaného příslušnému celnímu úřadu (čl. 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999)?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku:

Umožňuje čl. 78 odst. 1 a 3 celního kodexu [...] kontrolu vývozního prohlášení po propuštění zboží za účelem změny jména vývozce uvedeného v kolonce 2 tohoto prohlášení a jsou celní orgány v takovém případě, o jaký se jedná v původním řízení, povinny zjednat nápravu a poskytnout vývozci vývozní náhradu?

3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku:

Mohou celní orgány přímo zjednat nápravu ve smyslu čl. 78 odst. 3 celního kodexu [...], a sice poskytnout vývozci vývozní náhradu, aniž [...] předtím byla provedena oprava vývozního prohlášení?“

Věc C-10/11

- 19 WEGO nechala v únoru a březnu 1993 propustit do celního režimu uskladňování 956 kartonů hovězího masa za účelem získání vývozní náhrady a s cílem vyvézt je do Egypta. Na základě její žádosti rozhodnutími ze dne 26. března 1993 a 1. dubna 1993 poskytl Hauptzollamt Hamburg-Jonas zálohu odpovídající částce vývozní náhrady, která činila 92 764,85 DEM.
- 20 Dne 7. dubna 1993 deklarovala společnost IKS Versmold se sídlem ve Versmold (Německo) na žádost a na účet společnosti WEGO 833 kartonů mraženého hovězího masa pocházejícího z výše uvedených skladů k vývozu do Iráku a předložila kontrolní výtisk T 5. V tomto formuláři byla jako „odesílatel/vývozce“ uvedena společnost Westfleisch Vieh- und Fleischszentrale Westfalen eG, (dále jen „Westfleisch“) se sídlem v Münsteru. Společnost Westfleisch měla vývozní povolení pro vývoz masa do Iráku. Hauptzollamt Bielefeld odbavil deklarované zboží v souladu se žádostí. Dne 8. dubna 1993 bylo zboží vyvezeno.
- 21 Dopisem ze dne 8. března 1994, zaslaným Hauptzollamt Hamburg-Jonas prostřednictvím Hauptzollamt Bielefeld, sdělila společnost Westfleisch, že se dopustila chyby v kolonce 2 uvedeného formuláře a že v něm měla být uvedena společnost WEGO. Hauptzollamt Bielefeld připustil tuto opravu ke dni 9. března 1994, což však společnosti WEGO nebylo sděleno okamžitě. Dne 17. března 1994 Hamburg-Jonas uvolnil jistoty poskytnuté společností WEGO.
- 22 Rozhodnutím ze dne 10. prosince 1997 požadoval Hauptzollamt Hamburg-Jonas vrácení dotčené vývozní náhrady a rozhodnutím ze dne 27. srpna 2008 zamítl odvolání, které WEGO podala proti této výzvě k vrácení poskytnuté náhrady. Měl za to, že nárok na vývozní náhradu může uplatňovat pouze osoba, která je jmenovitě označena jako vývozce v kolonce 2 vývozního prohlášení. Uvedl, že oprava, kterou provedl Hauptzollamt Bielefeld po propuštění zboží, na tom nic nezměnila, jelikož orgán příslušný k poskytování vývozní náhrady není vázán opravou provedenou celním úřadem vývozu.
- 23 Dne 29. září 2009 podala WEGO proti tomuto rozhodnutí žalobu k předkládajícímu soudu znějící na zrušení výzvy k vrácení poskytnuté náhrady. Hauptzollamt Hamburg-Jonas navrhuje zamítnutí žaloby.
- 24 Za těchto podmínek se Finanzgericht Hamburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je hlavní celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady vázán opravou údaje uvedeného v kolonce 2 vývozního prohlášení nebo kontrolního výtisku T 5, kterou provedl celní úřad vývozu po propuštění zboží?“

Věc C-23/11

- 25 Na základě platebního prohlášení ze dne 8. listopadu 2001 nechala Moksel, zastoupená Nordfrost Kühl- und Lagerhaus GmbH & Co. KG, (dále jen „Nordfrost“), jejíž sídlo je v Německu, u Hauptzollamt Itzehoe propustit do režimu uskladňování 546 kartonů mraženého hovězího masa za účelem získání vývozní náhrady a s cílem vyvézt je do Ruska. Rozhodnutím ze dne 11. února 2002 Hauptzollamt Hamburg-Jonas poskytl společnosti Moksel zálohu odpovídající částce vývozní náhrady, která činila 9 840,95 eur.
- 26 Dne 27. prosince 2001 deklarovala společnost Nordforst na žádost a na účet společnosti Fleischkontor Moksel GmbH (dále jen „Moksel-Regensburg“) se sídlem v Řezně u Hauptzollamt Itzehoe 544 kartonů mraženého hovězího masa určených k vývozu do Ruska. V kolonce 40 vývozního prohlášení, nadepsané „souhrnné prohlášení/předchozí dokument“, je uvedeno, že Moksel nechala propustit zboží do režimu uskladňování za účelem získání náhrady a v kolonce 2 tohoto prohlášení je Moksel označena jako vývozce. V kolonce 44 uvedeného, nadepsané „zvláštní poznámky/předložené dokumenty/licence a povolení“, je uvedena vývozní licence, jejímž držitelem je Moksel. Hauptzollamt Itzehoe přijal dotčené vývozní prohlášení a dne 12. ledna 2002 bylo zboží vyvezeno.
- 27 Dopisem ze dne 1. července 2002 sdělila společnost Nordfrost Hauptzollamt Itzehoe, že údaj o propuštění do celního režimu uskladňování za účelem získání náhrady znějící na jméno Moksel byl ve vývozním prohlášení uveden omylem. Bylo v něm zmíněno, že toto zboží bylo uskladněno jménem Moksel a mělo být takto opět vyskladněno. Dne 4. července 2002 Hauptzollamt Itzehoe potvrdil tuto „opravu“ vývozního prohlášení a v tentýž den zaslal Hauptzollamt Hamburg-Jonas „opravu vývozního prohlášení“, ve které mimo jiné uvedl „oprava: odkazuje se na opravný dopis společnosti Nordfrost [...] ze dne 1. července 2002“.
- 28 Rozhodnutím ze dne 6. ledna 2003 požadoval Hauptzollamt Hamburg-Jonas vrácení vývozní náhrady, která byla společnosti Moksel zaplacená jako záloha, navýšené o 15 %, v celkové výši 11 273,84 eur, z toho důvodu, že Moksel nepředložila žádný důkaz ve formě vývozního prohlášení o tom, že produkty, které nechala propustit do režimu uskladňování, opustily celní území Evropské unie. Dotčené vývozní prohlášení nemohlo být uznáno jako důkaz o vývozu, neboť toto prohlášení bylo podáno jménem společnosti Moksel-Regensburg.
- 29 Po neúspěšném řízení o odvolání podala Moksel žalobu k předkládajícímu soudu. Hauptzollamt Hamburg-Jonas navrhuje zamítnutí žaloby.
- 30 Za těchto podmínek se Finanzgericht Hamburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Má držitel vývozní licence nárok na vývozní náhradu pouze tehdy, pokud je uveden jako vývozce v kolonce 2 vývozního prohlášení podaného příslušnému celnímu úřadu (čl. 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999)?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku:
- Je hlavní celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady vázán opravou údaje uvedeného v kolonce 2 vývozního prohlášení, kterou provedl celní úřad vývozu po propuštění zboží?
- 3) V případě záporné odpovědi na druhou otázku:
- Je orgán příslušný k poskytování vývozní náhrady v případě, o jaký se jedná v původním řízení, oprávněn doslovně vykládat údaj uvedený v kolonce 2 vývozního prohlášení a zamítnout žádost o vývozní náhradu z důvodu, že žadatel o náhradu není vývozcem produktů uvedených v jeho žádosti, nebo je tento orgán v případě rozporu mezi údajem o vývozcovi v kolonce 2 vývozního

prohlášení a předchozím dokumentem, ke kterému se vztahuje kolonka 40 nebo údajem o držiteli vývozní licence uvedeném v kolonce 44 povinen položit žadateli o náhradu dotaz v tomto ohledu a případně z úřední povinnosti opravit údaj uvedený v kolonce 2 vývozního prohlášení?“

- 31 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 10. března 2011 byly věci C-608/10, C-10/11 a C-23/11 spojeny pro účely písemné i ústní části řízení i pro účely rozsudku.

K předběžným otázkám

K prvním otázkám ve věcech C-608/10 a C-23/11

- 32 Podstatou prvních otázek předkládajícího soudu ve věcech C-608/10 a C-23/11, které jsou formulovány totožně, je, zda čl. 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999 musí být vykládán v tom smyslu, že držitel vývozní licence má nárok na vývozní náhradu pouze tehdy, pokud je uveden jako vývozce v kolonce 2 vývozního prohlášení podaného příslušnému celnímu úřadu.
- 33 Aby byla předkládajícímu soudu dána užitečná odpověď na tyto otázky, je třeba nejdříve objasnit, jaký subjekt může být považován za „vývozce“ pro účely nařízení č. 800/1999. Poté bude třeba posoudit relevanci skutečnosti, že takto určené jméno vývozce je či není jako takové uvedeno ve vývozním prohlášení.
- 34 K pojmu „vývozce“ ve smyslu nařízení č. 800/1999 je zaprvé třeba poznamenat, že tento je definován v čl. 2 odst. 1 písm. i) tohoto nařízení jako „fyzická nebo právnická osoba, která má nárok na náhradu“. Podle ustálené judikatury platí, že tato definice, která neobsahuje žádný výslovný odkaz na právo členských států, musí být vykládána autonomním způsobem (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 6. března 2008, Nordania Financ a BG Factoring, C-98/07, Sb. rozh. s. I-1281, bod 17 a citovaná judikatura).
- 35 Navíc čl. 2 odst. 1 písm. i) nařízení č. 800/1999 stanoví, že „[p]okud se musí nebo může použít vývozní licence obsahující stanovení náhrady předem, má mít nárok na náhradu držitel licence [...]“ a že „[v]ývozce pro celní účely se může lišit od vývozce ve smyslu [...] nařízení [č. 800/1999]“.
- 36 Z toho vyplývá, že otázka, zda osoba musí být považována za vývozce ve smyslu nařízení č. 800/1999 nezávisí na skutečnosti, že tato osoba je uvedena v dané kolonce vývozního prohlášení, či nikoliv. Jinými slovy osoba, která má nárok na vývozní náhradu, a sice případně držitel vývozní licence, musí být považována za „vývozce“ ve smyslu uvedeného nařízení i tehdy, je-li v uvedené kolonce uvedeno jméno jiné osoby, jak je tomu patrně ve sporech v původních řízeních.
- 37 Zadruhé, článek 5 odst. 7 písm. a) nařízení č. 800/1999 stanoví, že k tomu, aby vývozce mohl mít nárok na poskytnutí vývozní náhrady, je rovněž povinen „podat vývozní prohlášení u příslušného celního úřadu v místě, kde budou produkty naloženy pro přepravu k vývozu“. Mimoto čl. 24 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 1291/2000 výslovně stanoví, že „[a]niž je dotčen čl. 2 odst. 1 písm. i) nařízení [...] č. 800/1999, musí prohlášení na celnici učinit držitel nebo popřípadě nabyvatel licence nebo osvědčení nebo jejich zástupce ve smyslu čl. 5 odst. 2 [celního kodexu]“.
- 38 Vývozní prohlášení, ve kterém se podle čl. 5 odst. 1 nařízení č. 800/1999 uvádí, že bude požádáno o náhradu, musí být tedy podáno samotným vývozcem nebo prostřednictvím zástupce ve smyslu čl. 5 odst. 2 celního kodexu. V posledně uvedeném případě v souladu s odstavcem 4 tohoto článku musí zástupce prohlásit, že jedná na účet zastoupené osoby.

- 39 Cílem této povinnosti je zejména zajistit, aby celní orgány mohly provést odpovídající analýzu rizika, když rozhodují případ od případu, zda provedou fyzickou kontrolu zboží přihlášeného k vývozu, či nikoliv. Uvedená analýza se totiž podle článku 1 nařízení č. 3122/94 týká mimo jiné osoby vývozce. Aby byl zaručen užitečný účinek dotčené právní úpravy a aby nebyla zmařena taková analýza rizika, je tedy nezbytné, aby celní orgány v době přijetí vývozního prohlášení znaly skutečnou totožnost vývozce.
- 40 Z toho vyplývá, že vývozce ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. i) nařízení č. 800/1999 musí být jasně identifikovatelný na základě vývozního prohlášení tak, že jeho jméno musí být uvedeno v kolonce určené k tomuto účelu. Pokud v ní skutečný vývozce není uveden, nemůže v zásadě požadovat vyplacení vývozní náhrady.
- 41 V tomto ohledu je třeba dodat, že celní úřady nejsou povinny přezkoumávat nebo dokonce vykládat vývozní prohlášení, aby ověřily, zda ze všech údajů obsažených v tomto prohlášení, zejména z totožnosti držitele vývozní licence, nevyplývá, že osoba uvedená ve zmíněném prohlášení jako vývozce tak byla označena omylem.
- 42 Z článku 68 celního kodexu ve spojení s čl. 73 odst. 1 tohoto kodexu totiž vyplývá, že celní orgány nejsou povinny ověřovat údaje obsažené v prohlášení. Jak ostatně správně zdůraznil Hauptzollamt Hamburg-Jonas, nabývá vývoz zboží, u něhož lze uplatnit nárok na vývozní náhradu, masivních rozměrů. V době, kdy celní orgány skutečně analyzují riziko spojené s konkrétním případem vývozu, a sice, kdy jsou informovány o začátku nakládky podle čl. 5 odst. 7 písm. b) nařízení č. 800/1999, tudíž ještě obecně nemají k dispozici všechny dokumenty ze spisu a musí provést analýzu rizika ve velmi krátké době. Za těchto podmínek nelze mít za to, že celní orgány jsou povinny provádět podrobný přezkum údajů uvedených ve vývozním prohlášení, aby případně zjistily možný nesoulad mezi nimi.
- 43 Navíc na rozdíl od toho, co na jednání tvrdily Südzucker a WEGO, čl. 5 odst. 7 písm. a) nařízení č. 800/1999 a čl. 24 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 1291/2000, jejichž cílem je zajistit účinnost fyzických kontrol prováděných celními orgány, neukládají pouze „vedlejší“ povinnosti, jejichž porušení by mělo za následek jen mírnější sankce než ty, které jsou stanoveny za nesplnění hlavní povinnosti. Podle ustálené judikatury naopak platí, že tyto kontroly jsou nezbytné k tomu, aby mohly být dosaženy cíle unijní právní úpravy v oblasti vývozních náhrad (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2009, Dachsberger & Söhne, C-77/08, Sb. rozh. s. I-2097, bod 41 a citovaná judikatura).
- 44 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázky ve věcech C-608/10 a C-23/11 odpovědět tak, že čl. 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999 musí být vykládán v tom smyslu, že držitel vývozní licence má v zásadě nárok na vývozní náhradu pouze tehdy, pokud je uveden jako vývozce v kolonce 2 vývozního prohlášení podaného příslušnému celnímu úřadu.

Ke druhé otázce ve věci C-608/10

- 45 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu ve věci C-608/10 je, zda čl. 78 odst. 1 a 3 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely poskytnutí náhrad umožňuje provést kontrolu vývozního prohlášení po propuštění zboží za účelem změny jména vývozce uvedeného v kolonce 2 určené k tomuto účelu a že celní orgány mají v takovém případě, o jaký se jedná v původním řízení, povinnost zjednat nápravu a přiznat vývozci vývozní náhradu.
- 46 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že nařízení č. 800/1999 neobsahuje žádné ustanovení týkající se možnosti dodatečné kontroly vývozního prohlášení, a sice kontroly po propuštění zboží. Soudní dvůr však již rozhodl, že vývoz ve smyslu tohoto nařízení je celním režimem a že obecná ustanovení celního kodexu se v podstatě vztahují na veškerá vývozní prohlášení týkající se zboží, jež je předmětem vývozní náhrady, aniž jsou dotčena zvláštní ustanovení (viz rozsudek ze dne 7. září 2006,

Nowaco Germany, C-353/04, Sb. rozh. s. I-7357, body 45 až 47). Článek 78 celního kodexu týkající se kontroly prohlášení po propuštění zboží je tedy ustanovením použitelným na skutečnosti v původním řízení.

- 47 Zadruhé, k působnosti tohoto ustanovení již Soudní dvůr uvedl, že jeho logika spočívá v přizpůsobení celního řízení skutečné situaci (rozsudek ze dne 14. ledna 2010, Terex Equipment a další, C-430/08 a C-431/08, Sb. rozh. s. I-321, bod 56). Uvedené ustanovení ostatně nerozlišuje mezi omyly a opomenutími, které mohou být opraveny, a těmi, které opravit nelze (viz rozsudek ze dne 20. října 2005, Overland Footwear, C-468/03, Sb. rozh. s. I-8937, bod 63). Z toho vyplývá, že čl. 78 odst. 3 celního kodexu v zásadě umožňuje kontrolu vývozního prohlášení za účelem opravy jména vývozce uvedeného v kolonce 2 tohoto prohlášení.
- 48 V případě otázky, zda jsou celní orgány nejen oprávněny zjednat nápravu a přiznat vývozci požadovanou vývozní náhradu, ale jsou tak také povinny učinit, již Soudní dvůr připomněl, že požádá-li deklarant o kontrolu svého prohlášení, musí se tyto orgány jeho žádostí zabývat přinejmenším v tom ohledu, zda je či není třeba provést takovou kontrolu, a že provedení kontroly požadované deklarantem tedy podléhá posouzení celních orgánů z hlediska jak principu, tak i výsledku (viz výše uvedený rozsudek Terex Equipment a další, bod 58 a citovaná judikatura). Tyto orgány tedy mají širokou posuzovací pravomoc.
- 49 Soudní dvůr rovněž uvedl, že v rámci tohoto prvního posouzení celní orgány berou v úvahu zejména možnost zkontrolovat údaje obsažené v prohlášení, jehož kontrola je požadována, a v žádosti o kontrolu. Pokud se kontrola ukáže jako v zásadě možná, celní orgány musí buď zamítnout žádost deklaranta odůvodněným rozhodnutím, nebo požadovanou kontrolu provést (viz výše uvedený rozsudek Terex Equipment a další, body 59 a 60, jakož i citovaná judikatura).
- 50 V tomto ohledu je však třeba dodat, že k závěru, že kontrola dotčeného prohlášení není možná, nelze dospět pouze na základě skutečnosti, že v době podání žádosti o kontrolu vývozního prohlášení zboží již opustilo unijní území a že fyzická kontrola tohoto zboží před jeho vývozem není tedy již možná. Platí totiž, že i když je k tomu, aby mohly být dosaženy cíle unijní právní úpravy v oblasti vývozních náhrad, v zásadě nezbytné, aby byly prováděny fyzické kontroly části zboží vyváženého mimo Unii, jak bylo uvedeno v bodě 43 tohoto rozsudku, nebrání neprovedení takové kontroly v konkrétním případě nutně tomu, aby těchto cílů bylo s ohledem na zvláštní okolnosti tohoto případu přesto dosaženo.
- 51 Soudní dvůr tedy rozhodl, že pokud kontrola vývozního prohlášení odhalí, že cíle dotčeného celního režimu nebyly ohroženy, zejména že zboží, na které se vztahuje uvedený celní režim, bylo skutečně vyvezeno, prokázání čehož přísluší žadateli, musí celní orgány v souladu s čl. 78 odst. 3 celního kodexu přijmout opatření nezbytná k nápravě, a vezmou přitom v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici, a to i tehdy, když deklarant svým jednáním přímo ovlivnil možnost celních orgánů provést kontroly (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Terex Equipment a další, body 46 a 62).
- 52 Na druhou otázku ve věci C-608/10 je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 78 odst. 1 a 3 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely poskytnutí náhrad umožňuje provést kontrolu vývozního prohlášení po propuštění zboží za účelem změny jména vývozce uvedeného v kolonce určené k tomuto účelu a že celní orgány jsou povinny
- zaprvé zkoumat, zda kontrola tohoto prohlášení musí být považována za možnou, zejména proto, že cíle unijní právní úpravy v oblasti vývozních náhrad nebyly ohroženy a že dotčené zboží bylo skutečně vyvezeno, prokázání čehož přísluší žadateli, jakož i
 - zadruhé případně přijmout opatření nezbytná k nápravě, a vezmou přitom v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.

Ke třetí otázce ve věci C-608/10

- 53 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu ve věci C-608/10 je, zda čl. 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999, jakož i unijní celní předpisy, musí být vykládány v tom smyslu, že celní orgány mohou v takovém případě, o jaký se jedná v původním řízení, kdy držitel vývozní licence není uveden jako vývozce v kolonce 2 vývozního prohlášení, poskytnout tomuto držiteli vývozní náhradu, aniž předtím opravily vývozní prohlášení.
- 54 V tomto ohledu je třeba připomenout – jak vyplývá z bodu 40 tohoto rozsudku – že vývozce v zásadě nemůže požadovat vyplacení vývozní náhrady, pokud není uveden v kolonce vývozního prohlášení určené k tomuto účelu. Jak však bylo uvedeno v bodě 52 tohoto rozsudku, příslušné orgány mají pravomoc i po propuštění zboží opravit ve vývozním prohlášení údaj o osobě vývozce v případě, že by se zejména ukázalo, že cíle unijní právní úpravy v oblasti vývozních náhrad nebyly ohroženy.
- 55 Jak však Evropská komise správně zdůraznila, je nezbytné, aby výkon této posuzovací pravomoci celními orgány skutečně vedl k opravě vývozního prohlášení. Taková výslovná oprava je nezbytná k zajištění transparentnosti celního řízení a dodržení jeho formálních náležitostí. Tento závěr navíc vyplývá přinejmenším implicitně z judikatury Soudního dvora (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. ledna 1999, Německo v. Komise, C-54/95, Recueil, s. I-35, bod 77 a usnesení ze dne 30. dubna 2004, Gournalnik, C-446/02, Recueil, s. I-5841, bod 36).
- 56 Na třetí otázku ve věci C-608/10 je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999, jakož i unijní celní předpisy, musí být vykládány v tom smyslu, že celní orgány v takovém případě, o jaký se jedná v původním řízení, kdy držitel vývozní licence není uveden jako vývozce v kolonce 2 vývozního prohlášení, tomuto držiteli nemohou poskytnout vývozní náhradu, aniž předtím opravily vývozní prohlášení.

K jediné otázce ve věci C-10/11 a ke druhé otázce ve věci C-23/11

- 57 Podstatou jediné otázky předkládajícího soudu ve věci C-10/11 a jeho druhé otázky ve věci C-23/11 je, zda unijní celní předpisy musí být vykládány v tom smyslu, že celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady je vázán opravou údaje uvedeného v kolonce 2 vývozního prohlášení nebo kontrolního výtisku T 5, kterou provedl celní úřad vývozu po propuštění zboží.
- 58 Jak vyplývá z předkládacích rozhodnutí, jedná se především o otázku, zda dotčená opravná rozhodnutí byla právoplatně oznámena účastníkům řízení, což je v původních řízeních sporné. Předkládající soud vznáší rovněž otázku, zda tyto opravy jsou „rozhodnutími“ ve smyslu čl. 4 bodu 5 celního kodexu, kterými by mohl být vázán hlavní celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady.
- 59 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že nařízení č. 800/1999 ani předcházející nařízení Komise (EHS) č. 3655/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 351, s. 1) v případě věci C-10/11, ani celní kodex taxativně neupravují hmotněprávní a formální podmínky, které musí splňovat rozhodnutí k tomu, aby mohlo mít právní účinky.
- 60 Celní kodex definuje ve svém čl. 4 bodu 5 pojem „rozhodnutí“ jako „správní akt vydaný celním orgánem vztahující se k celním předpisům, kterým se rozhoduje v jednotlivém případě a který má právní účinky vůči jedné nebo více určitým nebo určitelným osobám“. Z formálního hlediska stanoví čl. 6 odst. 2 druhý pododstavec zejména to, že rozhodnutí musí být sděleno žadateli písemně, byla-li – jako ve věcech v původních řízeních – žádost o rozhodnutí podána písemně.

- 61 Článek 6 odst. 2 celního kodexu však neobsahuje pravidlo o způsobech oznámení nebo konkrétně o způsobech předání písemného rozhodnutí žadateli ani o tom, zda rozhodnutí, které nebylo žadateli řádně oznámeno, pozbývá z tohoto důvodu právních účinků.
- 62 Článek 10 celního kodexu mimoto výslovně stanoví, že ustanoveními tohoto kodexu, která se týkají zrušení, odvolání nebo změny rozhodnutí ve prospěch zúčastněné osoby „nejsou dotčeny vnitrostátní předpisy, které stanoví, že rozhodnutí nemají účinky nebo pozbývají své účinky z důvodů, které nesouvisejí s celními předpisy“. Proto jsou na základě zásady procesní autonomie členských států tyto státy příslušné upravit tyto aspekty řízení. Nicméně musí zajistit, aby tato pravidla nebyla méně příznivá než pravidla upravující obdobné situace vnitrostátní povahy (zásada rovnocennosti) ani aby v praxi neznemožňovala či nadměrně neztěžovala využití práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 28. června 2007, Bonn Fleisch, C-1/06, Sb. rozh. s. I-5609, bod 41 a citovaná judikatura).
- 63 V takovém případě, o jaký se jedná v původním řízení, kdy opravná rozhodnutí nebyla – alespoň ne přímo – oznámena žadatelům, se tedy otázka, zda tato rozhodnutí jsou či nejsou rozhodnutími ve smyslu čl. 4 bodu 5 celního kodexu, která mají právní účinky, řídí vnitrostátním právem. Toto posouzení je tedy věcí předkládajícího soudu.
- 64 Otázka, zda opravná rozhodnutí vážou celní úřad příslušný pro poskytování vývozní náhrady, vyvstane pouze tehdy – odhlédne-li se od možnosti zúčastněných osob podat žalobu proti těmto rozhodnutím – pokud se ukáže, že tato rozhodnutí byla právoplatně přijata a mají právní účinky.
- 65 Z předkládacích rozhodnutí ve věcech C-10/11 a C-23/11 však vyplývá, že pochybnosti, které v tomto ohledu vyjádřil vnitrostátní soud, se týkají pouze případu, kdy by opravná rozhodnutí přijatá celními úřady vývozu byla postižena zvláště závažnou a zřejmou vadou, zatímco v případě neexistence takové vady by byl hlavní celní úřad příslušný pro poskytování vývozní náhrady těmito rozhodnutími vázán.
- 66 Jak přitom vyplývá z odpovědi na druhou otázku ve věci C-608/10, v takovém případě, o jaký se jedná v původních řízeních, jsou celní úřady vývozu v zásadě oprávněny použít čl. 78 odst. 1 a 3 celního kodexu a ověřit vývozní prohlášení za účelem opravy jména vývozce, které je v něm uvedeno. Úvahy, které vedly k této odpovědi, jsou ostatně zcela použitelné na ověřování a opravu kontrolního výtisku T 5, pokud je tento – jak je tomu ve věci C-10/11 – použit jako vývozní prohlášení pro účely vývozních náhrad. Nejeví se tedy, že by opravná rozhodnutí byla z tohoto hlediska stižena vadou nebo dokonce závažnou a zřejmou vadou.
- 67 S ohledem na výše uvedené je třeba na jedinou otázku ve věci C-10/11 a na druhou otázku ve věci C-23/11 odpovědět tak, že unijní celní předpisy musí být v takovém případě, o jaký se jedná v původních řízeních, vykládány tak, že celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady je vázán opravou údaje uvedeného v kolonce 2 vývozního prohlášení nebo případně v kontrolním výtisku T 5, kterou provedl celní úřad vývozu po propuštění zboží, pokud opravné rozhodnutí splňuje všechny formální a hmotněprávní podmínky „rozhodnutí“ stanovené jak v čl. 4 bodu 5 celního kodexu, tak v relevantních ustanoveních dotčeného vnitrostátního práva. Je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda jsou tyto podmínky splněny ve sporech v původních řízeních.

Ke třetí otázce ve věci C-23/11

- 68 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu ve věci C-23/11 je, zda čl. 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999 a unijní celní předpisy musí být vykládány v tom smyslu, že celní úřad příslušný pro poskytování vývozní náhrady je v takovém případě, o jaký se jedná v původním řízení, a za předpokladu, že by podle vnitrostátního práva nebyl vázán opravou provedenou celním úřadem vývozu, oprávněn vykládat údaj uvedený v kolonce 2 vývozního prohlášení doslovně a zamítnout žádost o vývozní náhradu z toho důvodu, že žadatel o náhradu není vývozcem produktů uvedených v jeho žádosti. Tento soud si klade

také otázku, zda má tentýž celní úřad v případě rozporu mezi údajem o vývozci v kolonce 2 vývozního prohlášení a předchozím dokumentem, ke kterému se vztahuje kolonka 40 nebo o držiteli vývozní licence uvedeném v kolonce 44, povinnost položit žadateli o náhradu dotaz v tomto smyslu. Konečně se uvedený soud zabývá otázkou, zda uvedený celní úřad případně musí z úřední povinnosti opravit údaj uvedený v kolonce 2 vývozního prohlášení.

- 69 V tomto ohledu je třeba připomenout – jak je uvedeno v bodě 64 tohoto rozsudku – že ve věcech v původních řízeních by celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady nebyl vázán opravami provedenými celními úřady vývozu pouze tehdy, pokud by tato rozhodnutí nebyla platnými rozhodnutími, ověření čehož přísluší předkládajícímu soudu.
- 70 V posledně uvedeném případě by však bylo třeba mít za to, že celní orgány neodpověděly na žádost Moksel o opravu. Z článku 6 odst. 2 celního kodexu, jakož i z bodu 50 výše uvedeného rozsudku Overland Footwear, však vyplývá, že tyto orgány jsou povinny buď zamítnout žádost odůvodněným rozhodnutím, nebo provést požadovanou opravu „co nejrychleji“.
- 71 Jak vyplývá z bodu 52 tohoto rozsudku, celní orgány jsou v tomto kontextu povinny zkoumat, zda cíle unijní právní úpravy v oblasti vývozních náhrad nebyly ohroženy a zda dotčené zboží bylo skutečně vyvezeno, jakož i přijmout případně opatření nezbytná k nápravě, a vezmou přitom v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.
- 72 Proto celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady v takovém případě, o jaký se jedná v původním případě, a za předpokladu, že nebude vázán opravou provedenou celním úřadem vývozu, může údaj – případně opravený – uvedený v kolonce 2 vývozního prohlášení vykládat doslovně až poté, co řádně rozhodl o žádosti Moksel o opravu.
- 73 Konečně je k otázce, který celní orgán je konkrétně příslušný k rozhodnutí o žádosti Moksel o opravu, třeba konstatovat, že tato otázka se řídí výlučně vnitrostátním právem.
- 74 Rovněž platí, že pokud je v projednávaném případě Hauptzollamt Hamburg-Jonas podle německého práva oprávněn ověřit vývozní prohlášení a případně jej opravit, musí o tomto skutečně rozhodnout, zohlední přitom úvahy uvedené v bodech 45 až 52 tohoto rozsudku a musí co nejrychleji písemně oznámit své rozhodnutí deklarantovi.
- 75 Pokud naopak Hauptzollamt Hamburg-Jonas k tomuto ověření není příslušný, musí tak učinit celní úřad vývozu. Otázka, zda je posledně uvedený celní orgán vázán vlastním předchozím jednáním, a sice opravou jména vývozce, kterou provedl, aniž toto rozhodnutí písemně oznámil, se řídí německým právem.
- 76 S ohledem na výše uvedené je třeba na třetí otázku ve věci C-23/11 odpovědět tak, že čl. 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999, jakož i unijní celní předpisy, musí být vykládány v tom smyslu, že celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady není v takovém případě, o jaký se jedná v původním řízení, a za předpokladu, že podle vnitrostátního práva nebude vázán opravou provedenou celním úřadem vývozu, oprávněn vykládat doslovně údaj uvedený v kolonce 2 vývozního prohlášení a zamítnout žádost o vývozní náhradu z důvodu, že žadatel není vývozcem produktů uvedených v jeho žádosti. Naproti tomu v případě, že by příslušný celní úřad vyhověl žádosti o opravu a právoplatně opravil jméno vývozce, byl by celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady tímto rozhodnutím vázán.

K nákladům řízení

- 77 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 5 odst. 7 nařízení Komise (ES) č. 800/1999 ze dne 15. dubna 1999, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty, ve znění nařízení Komise (ES) č. 90/2001 ze dne 17. ledna 2001, musí být vykládán v tom smyslu, že držitel vývozní licence má v zásadě nárok na vývozní náhradu pouze tehdy, pokud je uveden jako vývozce v kolonce 2 vývozního prohlášení podaného příslušnému celnímu úřadu.
- 2) Článek 78 odst. 1 a 3 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje pro účely poskytnutí náhrad provést kontrolu vývozního prohlášení po propuštění zboží za účelem změny jména vývozce uvedeného v kolonce určené k tomuto účelu a že celní orgány jsou povinny:
 - zaprvé zkoumat, zda kontrola tohoto prohlášení musí být považována za možnou, zejména proto, že cíle unijní právní úpravy v oblasti vývozních náhrad nebyly ohroženy a že dotčené zboží bylo skutečně vyvezeno, prokázání čehož přísluší žadateli jakož i
 - zadruhé případně přijmout opatření nezbytná k nápravě, a vezmou přitom v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.
- 3) Článek 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999 ve znění nařízení č. 90/2001, jakož i unijní celní předpisy, musí být vykládány v tom smyslu, že celní orgány v takovém případě, o jaký se jedná ve věci C-608/10, kdy držitel vývozní licence není uveden jako vývozce v kolonce 2 vývozního prohlášení, nemohou poskytnout tomuto držiteli vývozní náhradu, aniž předtím opravily vývozní prohlášení.
- 4) Unijní celní předpisy musí být v takovém případě, o jaký se jedná ve věcech C-10/11 a C-23/11, vykládány tak, že celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady je vázán opravou údaje uvedeného v kolonce 2 vývozního prohlášení nebo případně v kontrolním výtisku T 5, kterou provedl celní úřad vývozu po propuštění zboží, pokud opravné rozhodnutí splňuje všechny formální a hmotněprávní podmínky „rozhodnutí“ stanovené jak v čl. 4 bodu 5 celního kodexu, tak v relevantních ustanoveních dotčeného vnitrostátního práva. Je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda jsou tyto podmínky ve sporech v původních řízeních splněny.
- 5) Článek 5 odst. 7 nařízení č. 800/1999 ve znění nařízení č. 90/2001, jakož i unijní celní předpisy, musí být vykládány v tom smyslu, že celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady není v takovém případě, o jaký se jedná ve věci C-23/11, a za předpokladu, že podle vnitrostátního práva nebude vázán opravou provedenou celním úřadem vývozu, oprávněn vykládat doslovně údaj uvedený v kolonce 2 vývozního prohlášení a zamítnout žádost o vývozní náhradu z důvodu, že žadatel není vývozcem produktů uvedených v jeho žádosti. Naproti tomu v případě, že by příslušný celní úřad vyhověl žádosti o opravu a právoplatně opravil jméno vývozce, byl by celní úřad příslušný k poskytování vývozní náhrady tímto rozhodnutím vázán.

Podpisy.